Prskání a syčení zesílilo a v tu chvíli Nova spatřila nejméně deset koček běžících uličkou. Všechny vypadaly podobně – štíhlé, ale svalnaté. Zachovávaly pravidelnou formaci. Vpředu klusala zřejmě jejich velitelka a za ní v několika řadách vždy tři kočky vedle sebe. Každá z nich měla na krku obojek s přívěskem. Nova však ve tmě nedokázala rozeznat, co na něm přesně je. Viděla jen, že má trojúhelníkový tvar. Zvláštní!

Zatajila dech. Kočky doběhly k domovnímu vchodu a zůstaly stát. Do jejich stále hlasitějšího prskání se vmísilo žalostné mňoukání. Nova si posunula kapuci do týla, aby lépe viděla.

Kočičí oddíl obklíčil šedivě tygrovanou kočku. Kruh se stále zužoval a zajatkyně odevzdaně sklonila hlavu. Zvířata se znovu zformovala. Tentokrát tak, že uprostřed stála šedivá kočka.

Nova vyšla ze stínu na ulici. Kočky se rozběhly pryč a postrkovaly před sebou svou oběť. Zajatkyně v běhu vzhlédla, podívala se Nově přímo do očí a smutně zamňoukala.

A pak už šlo vše ráz na ráz. Kočky se shlukly do nepřehledného chumlu a pádily pryč tak rychle, že je Nova skoro nestačila sledovat. Za okamžik doběhly na roh a zmizely ve vedlejší ulici. Mňoukání zajaté kočky sláblo a znělo stále žalostněji.

Nova si stáhla kapuci zpátky do čela a rozběhla se. Ale už bylo pozdě. Kočky zmizely a mňoukání zeslábło tak, že se nedalo určit, odkud přichází. Nova měla pocit, že se kočičí nářek mění ve srozumitelná slova: „Pomoz mi, pomoz mi!“